

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 2 | 15. JANUAR 1927 | 76. AARGANG

KRISTI ANDET KOMME.

Af Præsident *Charles W. Penrose.*

Skrevet i 1859. Oversat fra »Liahona«.

Erklærede Kristne af alle Bekendelser tror paa Kristi andet Komme; men medens alle er enige om, naar han kommer, vil han være uden Synd og kommer for at forberede alt til Salighed; saa er de alle uenige om Maaden, Stedet og Tiden for hans Komme.

Den almindelige Antagelse er, at hans Komme vil være aandeligt, og han vil regere i sit Folks Hjerter, at hans Nærværelse vil blive universal og samtidig følt, naar hele Verden er bleven omvendt ved Forkyndelse af Ordet.

Imod denne Lærdom har der været mange Opponenter. Nogle har paastaaet, at han vil gaa omkring som en Mand og atter begynde at prædike til Verden; andre har endog paastaaet, at han vil vise sig en Kvindes Skikkelse. Forskellige Steder har været udpeget, hvortil han vil komme; den bestemte Dag og Time for hans Komme har været proklameret til Verden. Tidsperioden har imidlertid været ligesaa forskellig som Stedet for hans Komme.

De Sidste Dages Hellige har deres særskilte Syn paa dette vigtige Sporgsmaal; det er ikke grundet paa Spekulation, almindelig Anskuelse eller mystisk Udlæggelse af gamle Profetier; men paa Guds aabenbarede Ord i disse sidste Tider, stadfæstet ved den forudlagte Plan og stottet til Erklæringer af Guds hellige Mænd, som talte under den Helligaands Paavirkning. Hensigten med denne Artikel er i Korthed at forklare nogle af disse Betragtninger til Fordel for Læseren.

Forinden Herren forste Gang viste sig for Menneskene paa Jorden, sendte han en Profet for at berede Folket for hans Komme, endskont de gamle Seere havde forkyndt om hans Ankomst. Det er derfor rimeligt at antage (skønt de gamle Profeter og Apostle har talt om mange Ting vedrørende hans andet Komme), at han ogsaa denne Gang vil sende én for at berede Verden for denne Begivenhed. Nodvendigheden herfor synes indlysende, naar vi overvejer den Usikkerhed og Forskellighed i Anskuelser, som gør sig gældende angaaende denne Begivenhed.

Derfor, uagtet de gamle Joder havde Profeternes Optegnelser og tillige Johannes den Dobers Nærværelse, da var der alligevel kun faa, der vilde tro, at Jesus af Nazareth var Messias. Hans Forlober blev dræbt, og selv blev han korsfæstet. Endskønt Folket i denne Generation har det Gamle og det Ny Testamente, og Herren tillige har sendt en Budbærer for at berede Vejen for hans andet Komme, saa eksisterer dog den samme Uvidenhed nu og den samme Aand, som foraarsagede Johannes den Dobers og Jesu Kristi Dod.

Ligesom Johannes den Dober kom ogsaa Joseph Smith til en sekterisk Generation for at berede Vejen for Messias, og ligesom Johannes prædikede han Omvendelsens Daab til Syndernes Forladelse, og lig ham blev han forfulgt, fængslet og ihjelslaaet; men disse, der har modtaget hans Vidnesbyrd og adlydt Retfærdighedens Principper, som han forkyndte, har modtaget et Lys fra Gud, der sætter dem i Stand til at kende Tidernes Tegn og skue Dagen, da Herren skal komme. De

falske Alarmeringer, som fra Tid til anden med Mellemrum skræmmer Verden, forfærder ikke dem; thi de har mere sikre profetiske Ord at støtte sig til.

Ved Forkyndelse af Jesu Kristi Evangelium, som er aabenbaret til Joseph Smith — nemlig Tro, Omvendelse, Daab til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave etc., vil mange blive ledet til at forlade deres Fædres religiøse Traditioner og blive talt iblandt Guds Folk, som vil samle sig til én Plads for at modtage Frelseren, og af hans inspirerede Tjenere lære de Ting, som er ham velbehagelige, og rense dem for alt, som er ham imod. De vil bygge ham et Tempel, og om nødvendigt vil de danne en Slags Regering iblandt dem, der vil have saavel en national som en kirkelig Karakter. Denne Regering vil blive teokratisk eller med andre Ord, Guds Rige, dets Love, Ordinancer, Regulativer etc. vil blive under Ledelse af Guds hellige Præstedømme, og Folket vil udvikle sig i Kunst, Videnskab og i ehver Ting, der vil frembringe Glæde, fremme Enighed og befæste dem i evigvarende Fred.

Paa den anden Side vil Forkastelse af dette Evangelium, som skal blive prædiket for hele Verden som et Vidnesbyrd om Kristi Komme, foraarsage, at Verden vil tiltage i Forvirring, Tvivl og grufulde Kampe, og Guds Aand vil blive holdt borte fra den. Det Mørke, der hviler paa Folkets Sind angaaende de evige Ting, vil endnu blive mørkere; Nationerne vil blive indviklet i frygtelige og blodige Krige; Forbrydelserne, hvilke nu er saa hyppige, vil blive uophørlige; Baandene, der sammenbinder Familier, vil blive sprængte; de menneskelige Lidenskaber vil blive udsat for den mest afskyelige Brug; Elementerne omkring os vil blive paavirket af Jordens Rystelser; Storm, Jordskælv og frygtelige Ulykker paa Sø og Land vil foraarsage Skræk og Forfærdelse blandt Jordens Beboere; ny Sygdomme vil i Stilhed æde deres rædselsfulde Vej gennem de Ugudeliges Rækker; Jorden, gennemvædet af Blod og besmittet af dens Indbyggeres Smuds, vil

tilbageholde sin Frugt; Havets Bølger vil hæve sig, og alle Ting vil være i Bevægelse. Midt i al denne Elendighed vil de store Mænd iblandt Nationerne blive taget bort, og Frygt vil indgydes i alle Menneskers Hjerter.

Jøderne, der fremdeles lever i Vantro paa, at Jesus var Kristus, vil adskille sig fra Hedningerne og samles til deres Fædreland. Denne Begivenhed vil blive under Ledelse af Israels Gud, de vil tage deres Land i Besiddelse og opbygge Templet paa dets tidligere Plads, de vil tiltage i Antal og i Velstand, og de vil leve efter Mose Lov, forventende Messias' Komme for at regere over dem som deres Konge. De fallerede Nationer, misundelige over Jødernes Rigdom, vil under et eller andet Paaskud paaføre dem Krig, rykke ind i det Hellige Land for at røve og plyndre.

I Tiden umiddelbart for Kristi Komme til Jorden da maa vi inddele dens Indbyggere i tre Hoveddele:

For det første: Guds Hellige, som samles paa en Plads paa det vestlige Kontinent, kaldet Zion, hvor de vil være travlt beskæftiget med at træffe Forberedelser for hans Komme som deres Forløser, der har udgydt sit Blod for deres Frelse, og som vil regere over dem og betale dem for deres Arbejde med at grundlægge hans Regering.

For det andet: Jøderne vil samles til Jerusalem, hvor de ogsaa forventer Messias, men de tror ikke, at Jesus af Nazareth var Guds Søn, og de kommer i stor Fare for at blive ødelagt af deres Fjender, som kommer ind i Landet.

For det tredie: De demoraliserede Nationer og Riger, som forkaster Evangeliets Lys, er aldeles uforberedt for Herrens Komme og er næsten moden for Ødelæggelse.

Iblandt den forstnævnte af de tre Klasser af Mennesker vil Herren først vise sig, og hans Nærværelse dèr vil være ukendt af den øvrige Del af Menneskeslægten. Han vil komme til Templet, som vil være beredt for ham, og hans trofaste Folk vil se hans Ansigt, høre hans Røst og beskue hans Herlighed. Af hans egen Mund vil de modtage yderligere Instruktioner

om Udvikling og Forskonnelse af Zion og om en sikker Stabilisering af hans Rige.

Hans næste Tilsynekomst vil blive blandt de hjemsogte og næsten overvundne Sønner af Juda. Paa det Tidspunkt, da de fjendtlige Tropper fra de forskellige Nationer plyndrer Byen, og Krigens Rædsler overvælder Jerusalems Indbyggere, og deres Skæbnes Afgorelse er nær, vil han staa paa Oliebjerget, hvilket vil revne i to Dele. Ledsaget af en himmelsk Hærskare vil han overvinde og odelægge de forenede fjendtlige Hære og vise sig for de bedende Joder som deres mægtige Befrier og Sejrherre, som saalænge har været forventet af den jødiske Race; og medens Kærlighed, Taknemmelighed, Ærefrygt og Beundring fylder deres Bryst, vil han vise dem Saarene i sine Hænder fra sin Korsfæstelse og aabenbare sig som Jesus af Nazareth, hvem de havde forhaanet, og som deres Forfædre bragte til Doden. Derefter vil Vantroen vige bort fra deres Sjæle, og Blindheden, der kom over Israel, vil forlade dem. »En Kilde for Afvaskning af Synd og Urenhed skal blive aabnet for Davids Hus og Jerusalems Indbyggere«, og en Nation skal paa een Dag blive fodt til Gud. De vil blive døbt for Tilgivelse af deres Synder og vil modtage den Helligaands Gave, og Guds Regering, som er oprettet i Zion, vil blive indført iblandt dem og ingensinde ophore.

Den store og kronende Tilkommelse af Herren vil følge disse to Aabenbaringer; hvem kan beskrive denne Tildragelse i et dodeligt Sprog? Menneskets Tunge stammer, Pennen falder af Skriverens Haand, og Sindet bliver henrykt ved Betragtning af den ophojede og ærefrygtvækkende Majestæts Komme for at tage Hævn over de Ugudelige og regere som Konge over den ganske Jord.

Han kommer! Jorden skælver, de høje Bjerge ryster; det mægtige Hav ruller tilbage til Norden som af Frygt, og de sonderrevne Skyer gloder som smeltet Malm. De døde Hellige kommer frem fra deres Grave, og de, der er levende, bliver draget op i Skyerne for at mode ham. De Ugudelige faar travlt

med at skjule sig ved hans Nærværelse og beder de skælvende Bjerge at falde over dem. Han kommer! med den store Skare af de retfærdige Hellige omkring sig. Hans Aande bringer Død til de Onde. Hans Glans er som en brændende Ild. De stolte og de oprorske er som brændende Halm. Han renser Jorden med en fejende Ødelæggelse. Han oversvømmer Jorden med en heftig Flod af hans Vrede, saa Smudset og Vederstyggeligheden vil blive fortæret. Satan og hans mørke Skare bliver bunden, og den, hvis Ret det er at regere, er kommen, og denne Jords Riger er bleven vor Herres Jesu Kristi Riger.

Guds Folk skal leve paa Jorden, hvilken skal blive, som den var i Begyndelsen; de vil bygge Byer, anlægge Haver, og de, der har været trofaste i Udførelse af faa Ting, vil blive Herskere over mange Ting; Eden vil blomstre, og Paradisets Frugt og Blomster vil udfolde deres Yndighed som i Begyndelsen; Jesus skal regere paa Zions Bjerg og i Jerusalem, og al Skabningen skal prise Herren. Som Svar paa et Spørgsmaal af sine Apostle bragte Jesus saadanne Begivenheder frem, som skulde være Tegnene for hans Komme. Disse Begivenheder sker nu i Dagene før hans Komme.

Rigets Evangelium, gengivet til Jorden ved Aabenbaring, er blevet forkyndt som et specielt Vidnesbyrd om hans Komme; hans Folk samles, og Grundvolden til hans Rige er bleven lagt i Bjergene; Zion er opbygget; et Tempel er bygget for hans Modtagelse. Indsamlingens Aand ruger over Jøderne, de rige og de, der har Indflydelse iblandt dem, er i Bevægelse for Opbyggelse af Jerusalem. Den ufrugtbare Del af Landet er atter begyndt at blomstre, og Vandstrømme, som i Tidernes Løb er udtørret, er atter begyndt at flyde. Tilfredshedens Aand tiltager i enhver Del af Samfundet, og Nationerne føler sig tilskyndet af en usynlig Indflydelse at forberede sig for Krig. Grufulde Opdigtelser er stadig bleven bragt ud i den Hensigt at ødelægge Menneskers Liv. Udygtighed blandt Lovgiverne har vist sig i allerhøjeste Grad. Vi hører om Jordskælv, Tornadoer, Storme og alle Slags af fryg-

telige Ulykker. Endskont Jorden endnu frembringer en overflødig Grøde, er der dog Tusinder og atter Tusinder, der vansmægter for naturlig Forplejning. Forbrydelser sker i en frygtelig Grad; den store Masse af Menneskeslægten regner ikke Religionen, de gor den kun latterlig; Baandet, som sammenholder Samfundet, er slapt og lost, og det forekommer alle, at der er noget for Haanden.

Disse er nogle af Tegnene for hans Komme. »Se Brudgommen kommer«. Gaa ud at mode ham. De Vise er vaagne, deres Lamper er pudsede, de vandrer ikke i Morket, men med et Lys for deres Fødder og en Lampe paa deres Vej, de haster ad Vejen til den udpegede Plads; thi der staar skrevet: »Forløseren skal komme til Zion«.

Tiden er nær forhaanden, Begivenhederne, vi har henvist til, vil følge hurtigt efter hverandre. Gud vil formedelst sin Retfærdighed gore Arbejdet kort. Dagen og Timen er ikke aabenbaret, men naar Zion er opbygget, vil Herren komme i sin Herlighed. O, I Menneskenes Børn, læg eders Synder til Side og omvend eder fra at gore det Onde. Herrens Aand har tilhvisket eders Hjerter, naar I i Nattens Stilhed var ene, og sovnlose har I følt eders Syndighed. Tag ikke Hensyn til Forhaanelser og Ringeagt af de Djævelsksindede, men kom frem og bliv begravet med Kristus i Daaben, modtag den Helligaands Gave og hjælp de Hellige at berede Riget for Menneskenes Son, og naar han kommer, at du da har forventet hans Komme, at ikke Herrens Dag skal komme uforvarende, lig en Tyv om Natten.

DEN DANSKE MISSION.

JULEFEST I KØBENHAVNS GREN.

Københavns Grens Søndagsskole havde sin aarlige Julefest Onsdag Aften den 29. December i den store Sal i Missionshuset. I Midten af Salen var rejst et stort Juletræ og paa For-

højningen et mindre, begge smukt pyntede. En Mængde Børn og Voksne var nærværende. Efter at Børnene i et Par Timers Tid havde glædet sig ved Juletræet, sunget Salmer og moret sig paa anden Maade, blev der uddelt Godter til alle Børnene. Et Nissepar med sine mange Børn gjorde stor Lykke blandt Børnene. Senere blev saavel Børn som Voksne beværtet med Chocolade og Kage i den lille Sal. Efter Serveringen blev Bordene taget bort, hvorefter de unge saavel som de ældre morede sig til Kl. 11½.

Forstanderen for Søndagsskolen Ældste Thorvald Bregentoft og hans Raadgivere Christian Nielsen og Enok Andersen samt deres assisterende fortjener Tak for det store Arbejde, de udførte, og for Arrangementet af den vellykkede Julefest.

EN FESTLIG AFTEN FOR DE ÆLDRE FOLK I AALBORG GREN.

En meget behagelig Aften med Spisning og Underholdning blev givet de ældre Folk og Missionærerne af den kvindelige Hjælpeforening, Torsdag Aften d. 30. December.

Aftensmad, bestaaende af Flæskesteg og andre Delikatesser blev serveret paa et smukt dekoreret Bord for 65 Personer. Ved Bordet herskede en ypperlig Stemning, korte Taler blev holdt. En Sang, forfattet af Broder Wagener gjorde stor Lykke. Flere Musiknumre blev givet af Ældste Hugo D. Jørgensen.

Efter at man gik fra Bordet, blev et fornøjeligt Program, bestaaende af Sang, Musik og humoristisk Oplæsning, udført af Koret og Medlemmer af Hjælpeforeningen, hvorefter der sluttedes med en Dans.

Den kvindelige Hjælpeforenings Præsidentskab og de øvrige, som tog Del i at gøre denne Sammenkomst saa behagelig, fortjener alles hjerteligste Tak.

DEN NORSKE MISSION.

BESKIKKELSE, OSLO GREN.

Broder Hilmar P. Simonsen er af Missionspræsident Martin Christophersen kaldet til at virke som Missionær i den Norske Mission og blev af Konferencepræsident Lorenzo W. Andersen beskikket dertil den 2. Januar. Broder Simonsen er kaldet til at virke i Oslo Konference.

Vi ønsker Broder Simonsen velkommen til Missionsmarken.

FORFLYTTELSE.

Ældste Elias J. Ellefsen, der har virket som Forstander i Trondhjems Gren siden Høstkonferencen, er kaldet til at virke i Narviks Gren.

Martin Christophersen,
Missionspræsident.

HVOR MANGE GANGE ER JERUSALEM BLIT EROBRET?

Fra Kong David til general Allenby.

Udarbeidet av *Carl M. Hagberg.*

Nu, da Jerusalem atter er i de Kristnes hænder efter i 669 aar uavbrudt at ha været i Muhamedanernes besiddelse, kunne det være interessant at se en samlet oversikt over de mange gange, den hellige stad har skiftet herredømme. Nedenstaaende fortegnelse skal være nogenlunde fuldstændig:

1. Av kong David aar 1048 før Kristi fødsel.
2. » Egyptens konge Sisak 970.
3. » Israels konge Joas 825.
4. » Egyptens konge Neko II. 610.
5. » Babylons konge Nebukuduruzur 598.
6. » samme 588.
   (Murene gjenopbygges av Nehemias aar 445.)
7. Under Perserne 538—332.
8. Aleksander den store 332—323.
9. Egyptens konge Ptolomaios I. Lagas tok Jerusalem paa en sabbat 312.

10. Syriens konge Antiochas III. 198.
11. Judas Makkabæus 165.
12. Syriens konge Antiochas VII. 134.
13. Romerne under Pompeius 64.
14. Av Partherne 40.
15. » Herodes med Romernes hjælp 37.
16. » Titus 10. august aar 70 efter Kristi fødsel.
17. » Perserne under Kasroes II. 614.
18. » Grækeren Heraklius 628.
19. » Araberne under Omar 637.
20. » Egypterne (Fatimiderne) 969.
21. » Sildjukerne (tyrker) 1077.
22. » Egypterne under Mustafi (Fatimiderne) august 1098.
23. » Korsfarerne (1. korstog) 15. juli 1099.
24. » Egyptens sultan Saladin 2. oktober 1187.
25. » keiser Fredrik II. (5. korstog) 17. mars 1229.
26. » Emir David av Kerak 1239.
27. » de kristne 1243.
28. » Chovaresmierne (tyrker) 1244.
Fra nu av var Jerusalem under Eijubiderne i Egypten og fra 1317 under de osmaniske sultaner i Konstantinopel.
29. Av Egypterne (Ibrahim pascha) 1831.
30. Under tyrkerne fra 1. juni 1841.
31. Av englænderne (Allenby) 8. december 1917.

FORNUFTMÆSSIG TEOLOGI.

Af Dr. *John A. Widtsoe* af de Tolvs Raad.

(Fortsat fra Side 16.)

DEN STORE PLAN.

Kun saa meget af den af Gud foreslaaede Plan, hvilken Aanderne skulle underkaste sig i deres jordiske Tilværelse, er aabenbaret, som er nødvendig til deres Vejledning. Vi kan være sikre paa, at den store Plan hviler paa evige Love, der altid har været og altid vil vedblive at være gældende. Alt, hvad der angaar Menneskets Jordeliv, er Ting af evig Betydning, og de Love, som udarbejdes til Vejledning for Mennesket paa Jorden, maa være Love, som i en eller anden Form ligger til Grund for Menneskets Udvikling alle Vegne. Intet vedrørende Planen er flygtigt eller midlertidigt; thi den hviler paa en evig Grundvold.

Glemsomhed. Tilsyneladende indbefatter denne Plan det Vilkaar, at de Aander, der forflyttes til denne Klode, under deres jordiske Livsvandring skal forblive i en Forglemmelses-Tilstand med Erindringen om deres tidligere Tilværelse udvisket. Der findes dog til Tider Øjeblikke i vort Liv, naar vi, besjælede af dyb aandelig Begejstring, ligesom i en Drøm kan tilbagekalde i Erindringen vort forrige Liv. Men et Slør er hængt over det Forbigangne; og uden Erindringens Hjælp kæmper Mennesket sig gennem denne Verden af grovere Elementer.

Denne Erindringens Borttagelse synes fornuftig. Menneskets Aand vedtog Jordelivets Plan i alle Enkeltheder, og dersom Mennesket kunde erindre hvert Skridt, der førte hen til dets Billigelse af Planen i alle dets Detailler, var jo Viljens Udøvelse med Hensyn til at holde fast ved den, af forholdsvis ringe Betydning. Mennesket, omtrent overladt til sig selv, som det er, og med liden eller ingen Erindring at støtte sig til, maa nødvendigvis anstrænge sig til det yderste for at tvinge de omgivende Kræfter til at være sig behjælpelig med at udgranske det Forbigangne og varsle om Fremtiden. Men kun ved en saadan kraftig Udøvelse af Viljen kan Mennesket gøre sig fortrolig med det, der hører Jorden til.

Jordelivets Vilkaar underkastet. Alene ved grundig at sætte sig ind i jordiske Forhold opnaar Mennesket en indgaaende Kundskab angaaende samme. Saadan Belærelse faas ikke paa anden Haand eller ved en tilfældig eller overfladisk Beskuelse. Det er maaske af den Grund, at Mennesket er saa fuldstændig bragt under den grovere Materies Overherredømme, og at det ikke har nogen Magt over Elementerne ud over, hvad det erhverver sig ved at lære dem at kende. Mennesket er stillet alene og overladt til sig selv her paa Jorden. Berøvet al Magt og saa at sige hjælpeløs staar det midt iblandt Universets mod hinanden stridende Kræfter. Førend Menneskene kan faa Magt over Naturen og som Følge deraf nyde Glæde, maa hver for sig efter bedste Evne udforske enhver enkelt Tings Beskaffenhed og blive bekendt med de paagældende universale

Love. Staaende overfor den truende Forandring, der kaldes Døden, er Mennesket maaske mere alvorlig bestemt end nogensinde før paa at gøre alt mulig for at erhverve sig den Magt, der vil hæve det op over Graven og sætte det i evig Forbindelse med alle Universets Elementer, Menneskets Legeme indbefattet.

Love, som maa adlydes. For at være i Stand til tilfulde at opnaa Fremskridtsglæden, maa Mennesket, som ovenfor fremstillet, være Naturens Love underdanige. Guds Plan, afpasset for alt og alle, der lever paa Jorden, er et Lovsystem, som selv Mennesket maa rette sig efter. En saadan Lov er, for Eksempel, Troen, der er af ligefrem universal Betydning og er Menneskets indre Forsikring om, at Universet indeholder alt ønskeligt for Menneskets Opbyggelse og Fremgang, og at de universale Kræfters evige Slægtskabsforhold vil gøre sig gældende til Fordel for Menneskets.

En saadan fundamental Lov, en, som Mennesket ligeledes maa adlyde, er Omvendelse, hvilket i egentlig Betydning kun er Tro i Virksomhed. Passiv Tro udretter kun meget lidt for Menneskets Fremadskriden. Endnu en anden saadan Lov er Daaben, der i det væsentlige er et Tegn paa Lydighed mod de eksisterende Love. Atter en anden saadan Lov er Modtagelsen af den Helligaands Gave, hvilken maaske betyder, at Mennesket selv kan komme i Berørelse med hele Universet og tilegne sig Kundskab om dette, saavel som de Væsener med højere Intelligens, som det rummer. —

Disse og andre Love er given Mennesket som en Rettesnor; de skærper dets personlige Handlefrihed, de udvikler dets Evne til som Vane at overholde Respekt for Loven og tilvejebringer en Forbindelse mellem Gud og Mennesket. Endvidere maa en Plan, som er formuleret af et intelligent Væsen, bestaa af Love; thi selv de med Stof og Kraft forbundne uendelige Fænomener, deles i Grupper efter visse uforanderlige Love. Dersom Jordelivets Plan overhovedet skal antages, maa saadanne Betingelser, som de ovenfor anførte, være en logisk Nødvendighed.

Organisation nødvendig. For at en Plan kan gennemføres, maa der ogsaa være en Organisation. Planen er ikke for en enkelt alene, men for mange. Alle maa betjenes og velsignes gennem denne store Plan. Derfor maa alle de, som underkaster sig Jordelivets Plan med dens Love, nødvendigvis gruppere sig saaledes, at Lovene kan virke paa dem alle. Det enkelte Menneske kan kun virke for hele Menneskehedens Fremme, der er Enighed med Hensyn til Maal og Midler, og dette kan kun opnaas ved Organisation. Spørgsmaalet om Organisation indbefatter saadanne Emner som Præstedømme, Myndighed og andre, der senere vil blive behandlede.

Alle maa modtage Planen. Den fuldendte Plan for Jordelivet maa antages eller helt forkastes af alle Aanderne, som har været paa Jorden i Overensstemmelse med deres tagne Beslutning i det store Raad. Dette er Grundlaget. De, der paabegynder deres jordiske Tilværelse, kan annamme eller forkaste Evangeliet; men, eftersom Planens lykkelige Udfald er baseret paa alle Aandernes Fremadskriden, bliver det nødvendigt at gøre enhver mulig Anstrængelse for, at den bliver godkendt af alle dem, der vedkendte sig den i Aandeverdenen og som derfor fik Lejlighed til at paabegynde deres jordiske Pilgrimsgang. Guds Hensigt med Planen vil ikke være opnaaet, saalænge der er en uomvendt Sjæl tilbage.

Livet paa Jorden har direkte med den grovere Materie og de dertil hørende Kræfter at gøre. De Love, der er givne til Vejledning for Mennesket, er specielt anvendelige paa jordiske Forhold og hører Jorden til. For Eksempel: Daaben, der er et Tegn paa Lydighed mod Gud og Antagelse af hans Kærlighed, er en Ordinance, der ikke nødvendigvis hører hjemme andet Steds end paa Jorden. Der er mere Sandsynlighed for, at Vanddaaben — væsentligt — er en Ordinance til og for denne Jord. Det er meget tvivlsomt, at Vanddaaben udføres i en senere Tilværelse. Dersom dette altsaa er Tilfældet, maa alle, som er fødte til Verden, og

som, naar de er kommen til Skæls Aar og Alder, ønsker at blive meddelagtige i den fuldkomne Glæde, som Lydighed mod Evangeliet bringer, annamme Daaben her paa Jorden.

I Fald nogle af Aanderne, medens de lever paa Jorden, skulde undlade at annamme Evangeliet, eller ikke høre det forkyndt, maa Daaben, som en jordisk Ordinance udføres for dem paa Jorden af en Stedfortræder, saaledes at de, efter at dette Arbejde er udført for dem her, kunne annamme eller forkaste denne Ordinance i Livet hinsides Graven.

Dette er Motivet, der ligger til Grund for Tempelarbejdet for de Døde. Alle jordiske Ordinancer maa udføres enten af eller for ethvert Menneske, der bliver født paa Jorden, saa at dets jordiske Erfaringer ikke skal være forgæves, dersom det en Gang, maaske i Evighedens fjerneste Tidsperiode, skulde annamme Evangeliet. Dette Syn paa Sagen bliver desmere betydningsfuldt, naar det erindres, at jordiske Ordinancer, saadanne, som i sig selv hører Jorden til, symboliserer store, evige Realiteter, uundværlige for Menneskets Udvikling.

Naar de simple, enkle Ordinancer i Evangeliet, saavidt det angaar denne Jord, er bleven udført for de Døde, da kan de Døde dømmes paa Menneskers Vis i Kødet, og kan modtage de Velsignelser, som tilfalder de Lydige, der underkaster sig Loven.

Den jordiske Plans Betydning. Den jordiske Plan, Saliggørelsens Plan, eller den store Plan, til Vejledning for Aanderne, under deres Ophold paa Jorden, kan maaske forstaas lidt bedre, dersom den sammenlignes med det store Søkort i Kaptajnens Kahyt, efter hvilket Skibet maa styres. Jordelivet kan sammenlignes med en Rejse over det store, oprørte Verdenshav. Faren for Skibbrud og for at blive dreven ud af den foreskrevne Kurs, er stor. Dersom Havet imidlertid er godt kortlagt, kan Sømanden maaske und-

gaa de skjulte Klipperev og andre farlige Steder, og naar Uvejret har lagt sig, lettere komme tilbage igen til Skibets Kurs, saa at Bestemmelsesstedet naaes i bedste Velgaaende.

Evangeliet er, billedligvis, et saadant Kort, der i Omrids angiver Rejsens Kurs, visende de truende Farer, de sikre Anløbssteder og det endelige Bestemmelsessted. Dersom Mennesket vil modtage dette Kort og gøre Brug af det under dets Livsvandring, vil Rejsen blive behagelig, og Ankomsten til Maalet sikret og hele dets Liv være en Lykketilværelse.

(Fortsættes.)

Guds Gerninger, Planer og Hensigter kunne ikke forstyrres, ej heller kunne de tilintetgøres.

Men dersom nogen af eder fattes Visdom, han bede af Gud, som giver alle gerne og bebrejder ikke, saa skal den gives ham. (Jak. 1: 5.)

„PAA BJERGETS HØJE TOP“.

(High on the Mountain Top.)

J. H. Johnson. Oversat: *Philip Jensen.*

—

Paa Bjergets høje Top
Et Flag udfoldet er,
Nationer nu se op,
det vajer til enhver.
I Deserets fredefuld Land
Paa Zions Bjerg vi se det kan.

For Herren kom i Hu
Sit Ord fra fordums Tid.
Fra Zions Bjerg skal nu
Et Lys udstraale hid.
Og dette Lys skinner paa Jord,
Nationer hører Herrens Ord.

Et Tempel der skal staa
Til Herrens Herlighed,
Og nu det høres maa
fra fremmed Land og Sted:
Kom, lad os gaa at tjene Gud,
Modtag hans Ord, adlyd hans Bud.

Thi nu vi lære skal
Den Lov, der vil udgaa
Fra Zions Bjergesal
Og Jordens Ende naa.
Vi vandre vil paa Herrens Sti,
De Døde og os selv udfri.

Hil dig, o Deseret!
Et sikkert Tilflugtssted
For alle er beredt,
Der se din Herlighed.
Guds Dom ryste nu Jordens Grund,
Og Troner styrtes ved hans Haand.

I Deseret Guds Hus
Nu knejser stolt og frit.
Skønt Verden, som i Rus,
Imod os haver stridt.
Sandhed, Ret og Kærligheds Ro
I Deseret vil finde Bo.

INDHOLD:

SKANDINAVIENS STJERNE, Jesu Kristi Kirke af SidsteDages Helliges Organ i Danmark og Norge, udkommer den 1. og 15. i hver Maaned og koster 6 Kroner pr. Aar eller 25 Øre pr. Nummer. Til Salg paa alle Missionens Kontorer.
Udgivet og forlagt af JOSEPH L. PETERSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording